

Boek 20.

De blauwe Ridder.

+ De gebroken akkers +

Hoofdstuk 1 – Na Jara's redding

De ochtend na Jara's redding lag Fort Grensvale niet in rust, al leek het van buiten misschien zo. De houten palissades stonden donker tegen de bleke lucht, de wachtvuren rookten nog na en op de binnenplaats liepen soldaten met dezelfde stilte als mannen die wisten dat gevaar niet verdween omdat één deur was gesloten. Jara zat binnen bij Anne, gewikkeld in een warme mantel, met een beker kruidentheetussen haar handen. Ze sprak weinig. Soms keek ze op wanneer er buiten laarzen over het hout klonken, alsof elk hard geluid haar terug kon trekken naar de angst waaruit zij net was ontsnapt. Anne bleef dicht bij haar, niet opdringerig, niet vol vragen, maar gewoon aanwezig. Dat was precies wat Jara nodig had.

Thomas stond later die ochtend bij de kaarttafel in de grote houten zaal. Zijn donkerblauwe mantel hing zwaar over zijn schouders, de witte boom op zijn borst scherp zichtbaar in het licht van de kaarsen. Naast hem stonden Lucas en Marcus. Op de kaart lagen houten merktekens bij de dorpen van Riverveld. Sommige stonden rechtop, andere lagen plat, alsof zelfs het hout moest tonen hoeveel er gebroken was. Thomas keek er lang naar. Hij had Jara gered, maar Riverveld wachtte nog steeds. Verbrande akkers, lege stallen, kapotte daken, bange gezinnen en mannen die nog altijd trouw waren aan Prins Roy. Een vijand verslaan was soms duidelijker dan een land herstellen. Bij een vijand wist je waar je zwaard heen moest. Bij verdriet, armoede en wantrouwen was dat veel moeilijker.

“Je kunt niet op twee plaatsen tegelijk zijn,” zei Lucas, die zijn blik niet van Thomas afhaalde.

Thomas knikte langzaam. “Nee. Maar ik kan ook niet doen alsof Riverveld zichzelf herstelt.”

Hij tikte met zijn vinger op een van de merktekens. “Sven houdt daar de linie. Hij leidt de troepen van de Witte Boom en de versterkingen uit Eikenbroek zolang ik hier ben. Maar hij kan het niet alleen blijven dragen.”

Marcus stond iets achter Lucas, ernstiger dan anders. Zijn blik gleed even naar de deur waarachter Jara bij Anne zat. “Dan moet Grensvale ook sterker bewaakt blijven.”

Lucas keek hem kort aan en knikte. “Dat blijft het.”

Die woorden betekenden meer dan een bevel. Thomas hoorde erin dat Lucas Anne en Jara niet zomaar als mensen in het fort zag, maar als familie onder zijn bescherming. Dat stelde hem gerust, al nam het de zwaarte niet weg. Anne kwam even later binnen. Ze keek eerst naar de kaart, daarna naar Thomas. Zij hoefde niet te vragen wat hij ging zeggen. Ze kende hem te goed.

“Je moet terug naar Riverveld,” zei ze zacht.

Thomas liep naar haar toe. “Ik wil jou hier niet achterlaten met zorgen.”

Anne legde haar hand tegen zijn borst, precies boven de witte boom. “En ik wil jou niet zien vertrekken. Maar als jij niet gaat, blijven daar gezinnen wachten op iemand die hen niet vergeet.”

Thomas boog zijn hoofd iets naar haar toe. “Jij bent de reden dat ik het niet vergeet.”

Even stonden ze zo, zonder schaamte voor de mannen om hen heen. Hun liefde was geen geheim meer en ook geen voorzichtige belofte. Het was iets stevigs geworden, iets waar Thomas kracht uit haalde en waar Anne zich aan vasthield wanneer hij weer moest gaan.

Aan de andere kant van de zaal keek Lucas naar Mia, die net met een mand verband en kruiden binnenkwam. Ze ving zijn blik en trok één wenkbrauw op. “Wat?”

“Niets,” bromde Lucas.

“Dat betekent bij jou meestal dat je iets voelt en er niet over wilt praten.”

Lucas deed alsof hij het niet hoorde, maar Thomas zag dat zijn oude sergeant zachter keek dan vroeger. Buiten sloeg de wind tegen de poort. Fort Grensvale bleef staan, maar de wereld daarbuiten was nog gebroken. En Thomas wist dat zijn volgende tocht niet alleen over strijd zou gaan, maar over herstel, vertrouwen en de vraag hoeveel hoop een beschadigd land nog kon dragen.

Hoofdstuk 2 – Thomas neemt afscheid

De houten poort van Fort Grensvale stond open toen Thomas naar buiten kwam, maar niemand op de binnenplaats voelde dat als vrijheid. De lucht was helder en koud, met een lage gouden zon achter de palissades, en tussen de wachttorens hingen dunne slierten rook van de ochtendvuren. Soldaten van de Witte Boom stonden gereed met paarden, zadeltassen, speren en opgerolde dekens, hun donkerblauwe wapenrokken zwaar van vocht en hun maliënkappen glanzend in het schuine licht. Thunder stond vlak bij de poort, groter dan alle andere paarden, zwart als natte aarde na storm, met zijn brede borst vooruit en zijn lange manen wild langs zijn hals. Hij schraapte met één hoef door de modder, ongeduldig, alsof ook hij begreep dat wachten soms moeilijker was dan vertrekken.

Thomas controleerde nog één keer de riemen van zijn zadel, maar zijn aandacht lag niet werkelijk bij leer en gespen. Achter hem kwam Anne naar buiten, met Jara dicht naast zich. Jara droeg eenvoudige warme kleding en een grauwe mantel om haar schouders. Haar blonde golvende haar viel losser dan anders langs haar gezicht en haar ogen schoten even naar de open poort, naar de wachters, naar de weg daarachter. Ze bleef dicht bij Anne staan, niet omdat iemand haar vasthield, maar omdat Anne op dat moment het veiligste was dat zij kende.

Thomas draaide zich om toen Anne dichterbij kwam. Even leken alle geluiden om hem heen zachter te worden: het stampen van paardenhoeven, het schuiven van wapens, Lucas die bij de wachters stond, Marcus die zonder iets te zeggen de poort en de omgeving in de gaten hield, en Mia die iets verderop stond en alles aandachtig volgde. Anne keek naar Thomas alsof ze hem goed wilde onthouden voordat de weg hem opnieuw van haar wegnam.

“Je hoeft niets uit te leggen,” zei ze zacht. “Ik weet waarom je gaat.”

Thomas legde zijn hand tegen haar wang. “Dat maakt het niet lichter.”

“Nee,” antwoordde Anne. “Maar het maakt het wel eerlijk.”

Hij boog zich naar haar toe en kuste haar, niet haastig en niet verborgen, maar stil en stevig, alsof hij daarin alles legde wat hij niet voor zijn mannen kon zeggen. Toen hij haar losliet, bleef haar hand nog even op zijn borst liggen, boven de witte boom.

“Kom terug,” zei ze.

Thomas keek haar aan. “Altijd.”

Lucas stond bij de wachters en zei niets, maar zijn blik volgde Thomas scherp. Hij wist dat hij op het fort moest blijven, samen met Marcus en Mia, om Grensvale te beschermen zolang Thomas weg was.

Voor het eerst die ochtend glimlachte Anne. Zelfs Jara keek even op, alsof dat kleine stukje gewone warmte haar hielp ademen. Marcus stond nog altijd bij de poort, waakzaam, maar zijn blik gleed kort naar Jara. Hij kwam niet dichterbij en zei niets, juist omdat hij begreep dat afstand soms de vriendelijkste bescherming kon zijn. Mia bleef rustig staan, haar houding kalm maar alert.

Thomas stapte in het zadel. Thunder bewoog onrustig onder hem, krachtig en gespannen, maar toen Thomas zijn hand langs de zwarte hals liet gaan en zacht zijn naam uitsprak, werd het grote paard stil. De band tussen ridder en paard was nog niet oud, maar hij werd sterker.

Thomas keek nog één keer naar Anne. Daarna naar Jara, naar Lucas, Marcus en Mia, naar de houten muren van Grensvale en de mensen die hij achterliet. Toen reed hij door de poort naar buiten, richting Riverveld. De weg voor hem voerde naar verbrande boerderijen, lege stallen, kapotte daken en dorpen zonder genoeg vee, hout of gereedschap. Hij wist nog niet waar hij alle middelen vandaan moest halen om dat land werkelijk te helpen. Maar terwijl Thunder krachtig onder hem vooruitging, wist Thomas één ding zeker: hij zou Riverveld niet laten breken zonder te vechten voor herstel.